

VIVA CE

*Revue o klasické hudbě v nahrávkách
vydavatelství Supraphon*

JARO 2015

Vážení a milí čtenáři,

dovolím si tentokrát úvodní odstavce Vivace věnovat výhradně novinkám v edičním plánu klasické hudby Supraphonu. Už řadu let nebylo supraphonské jaro tak bohaté na „silné“ nové nahrávky. Mezi našimi novinkami prvních pěti měsíců můžete zahlédnout dvě dramaturgické linie: ta první by se dala nazvat „Česká tradice“ a je tvořena nahrávkami děl největších českých skladatelů – Smetany, Dvořáka, Janáčka a Suka. Druhá linka pod označením „Objev“, představuje nahrávky *objevné* volbou repertoáru či neobvyklým dramaturgickým pohledem. Rád bych vám některé z nich krátce představil a pozval vás k setkání s jejich interprety prostřednictvím rozhovorů na dalších stránkách Vivace.

Začneme tedy tradicí. Následující citát je z recenze otištěné v květnovém čísle prestižního britského časopisu **Gramophone**, nejrespektovanějšího periodika ve světě klasické hudby: „Už se z toho stává pomalu zvyk. **Pavel Haas Quartet** nahrává album. Kritici omdlévají a sahají do krabice se superlativy, kterou mají schovanou na nejhořejší polici, aby se vyhnuli přehánění. Výsledek? Album skončí jako Nahrávka měsíce a horký kandidát na **Gramophone Award**. ...Toto je disk, který dělá z recenzovány nahrávek to nejkrásnější zaměstnání na světě.“ Ano, nejvyšší ocenění pro nahrávky PHQ se už také staly tradicí; celkové „skóre“ – třikrát **Gramophone Award** a dvě nominace za celkem pět CD – to je výsledek ojedinělý v celosvětovém měřítku! Ale věřte, že to není „ze zvyku“; každá z těch nahrávek si to zasloužila svou jedinečností. CD s oběma Smetanovými kvartety kromě **Editor's Choice** v **Gramophone** od svého dubnového vydání stihl zabodovat i v **BBC Radio 3** (CD of the Week) a v **Sunday Times**.

S podobnými úspěchy se ve světě setkává i druhý dubnový titul: Dvořákův Houslový koncert, Sukova Fantasia g moll a Janáčkovy Putování dušičky v živé nahrávce **Josefa Špačka** s ČF pod taktovkou Jiřího Bělohávků. Označení „Album of the Week“ v **Sunday Times** („V tomto repertoáru se Špačkovi v dnešní době nikdo nevyrovná.“), skvělá recenze v **Telegraph** i reakce na sólové koncerty

Josefa Špačka s ČF v Anglii potvrzují, že je dnes ve světě považován za nositele významné tradice české houslové školy. Na tomto příkladu se zdá, že té naší houslové škole dělá moc dobře, když se trochu „provětrá venku“ a vyžije studiem na některém z prestižních amerických hudebních institutů. V rozhovoru se sólistou se dozvíte, že tato studia vůbec nemusí být na úkor toho „českého“, co si s sebou přivezete, ba naopak.

Zmíněné vavříny mají svůj význam a interpreti oceněných nahrávek i vydavatel z nich vždy mají velikou radost. Ze všeho nejvíce bych si však přál, aby vás – čtenáře / posluchače přiměly najít si chvíli času na jejich soustředěný poslech; pokud v těch nahrávkách sami objevíte výjimečné kvality, které jim přičklí recenzenti, pak bude naše radost násobná a smysl našeho počínání potvrzen.

Alespoň krátce ještě musím zmínit některé nahrávky z kategorie objevů. Mým osobním „objevem roku“ je komorní hudba **Sergeje Tanějeva** v nahrávce Kvarteta Martinů a jejich hostů. Pokud jste se s tvorbou tohoto mladšího současníka P. I. Čajkovského dosud neseťkali, nenechte si ujít tuto příležitost. Podobné uvedení a doporučení si zaslouží i smuteční hudba **Franze Xavera Richtera** v nové a z velké části premiérové nahrávce **Czech Ensemble Baroque**. Richterovo dílo je hodné pozoru a dalším průzkumníkům a objevovatelům skýtá veliký prostor. Poslední zmínka bude patřit novému projektu **Dagmar Peckové** „Hříšnice“. Nikoho nepřekvapí, že opět přišla se zcela originální, detailně propracovanou a velmi osobní dramaturgií. Se skvěle hrající Slovenskou filharmonií a dirigentem **Aleksandrem Markovičem** dala vzniknout nahrávce, která nemá ambici pobavit a rozveselit, ale spíše zavést posluchače na hlubinu.

Přeji vám krásné prožití májových dnů. Bude nám velikou radostí, když k tomu přispěje i některá z našich nahrávek, ať už si zvolíte tradici nebo se pustíte do objevování dosud nepoznaného.

Matouš Vlčinský

PAVEL HAAS QUARTET

SILNÁ OSOBNÍ VÝPOVĚĚ

Supraphononline

VIDEO

Foto © Marco Borggreve, 2015

Pavel Haas Quartet ohlašuje nové album: **SMYČCOVÉ KVARTETY BEDŘICHA SMETANY**. Nahrávka, kterou vydal Supraphon, patří do nezaměnitelného tvůrčího rodu Pavel Haas Quartet, má osvědčené kvality jejich interpretačního umění: vytríbený zvuk, skvělou souhru, přesvědčivost výrazu, emocionální nasazení. Soubor za třináct let působení na hudební scéně získal mnoho prestižních ocenění, mj. vítězství v Mezinárodní hudební soutěži Pražské jaro, Chamber Choice BBC Music Magazine, MIDEM Classical Award a třikrát i „Oscara klasické hudby“ Gramophone Awards. Při rozhovoru, k němuž dorazili kromě Veroniky všichni (pánští) členové kvarteta, projevíli pozoruhodný názorový i formulační soulad; proto jsme mohli odpovědi na otázky přisoudit celému přítomnému týmu.

► Proč jste se rozhodli pro Smetanovy kvartety? Neodrazovalo vás, že je nahrálo už mnoho hudebních těles?

Především proto, že je to je krásná hudba. Nepřemýšlíme moc o tom, kdo ji už nahrál. Pro nás je každá nahrávka vyvrcholením, uzavřením určitého procesu. Bylo to tak u všech našich desek. Nejdřív skladby nastudujeme a nějaký čas hrajeme na koncertech, postupně tak vyzrávají a vzniká naše výpověď o nich. To byl i případ Smetany, jeho kvartety hrajeme už léta. Až přišel čas je natočit.

Jak vnímáte kvartet Z mého života?

V něm je osobní vklad skladatele zvlášť silně cítit. Proto byl z hudebního hlediska pro nás obtížný. Ale ani technicky to není lehká skladba, má svá intonační úskalí, hlavně ve druhé části. Je poznat – a platí to pro oba kvartety –, že Smetana byl především klavírista, proto sazba odpovídá víc klavíru než smyčcovým nástrojům. Speciálně ve vnitřních hlasech je struktura klavírního hraní hodně znát, není úplně přizpůsobena smyčcům. Smetana se proto hraje trochu hůř než třeba Dvořákova díla, protože Dvořák jako violista měl ke smyčcům větší vztah. Ale Smetana v tom není jediný, třeba u Beethovena, také klavíristy, je to podobné.

Smetana se hodně vyjadřoval k obsahu, popsal, co chtěl skladbou říct. Bylo to pro vás inspirativní, nebo jste se snažili vyjádřit podle svého?

Smetanův komentář se nedá ignorovat. Jsou to zásadní indicie, informační kanál pro náš přístup ke skladbě. Pokud něco takového existuje, je to pro nás vždycky důležité. Kdyby takové indicie byly u každé skladby, kterou hrajeme, bude to pro nás snazší. Zvláště u takové v podstatě autobiografické skladby jako Z mého života.

Jsou takové „odkazy“ časté?

Spíš je to rarita, není to u mnoha autorů, zejména ze staršího období. Zajímavé je to třeba u Beethovena: zanechal sice spoustu dopisů, kde o svých skladbách mluví, přesto si u něj často říkáme: co tím autor přesně myslel? Musíme pátrat, v jakém období to napsal, co v danou dobu prožíval, čeho to může být odraz. U Smetany bylo – a myslíme to v tom dobrém slova smyslu – prvoplánové, jednoznačné a jasné. A tedy pro nás závazné.

Snad každé české kvarteto se nějak se Smetanou osobně vyrovnávalo. Přinesli jste svou interpretaci něco nového?

My nechťeli za každou cenu vnášet nic nového. To bychom si museli pustit všechny dostupné nahrávky a pátrat, co do nich kdo vložil. Chtěli jsme k těm skladbám přistupovat tak, jak je cítíme my právě teď. Nahrávka je odrazem toho, jak jsme skladby v tomto období pochopili a uchopili. Kdybychom je nahrávali za dvacet let, zněly by jinak, protože budeme jiní my i doba. A současně jsme se snažili mít z té hudby radost. A taky máme, protože je krásná.

Vy snad nikdy nehrajete něco, z čeho byste sami neměli radost.

Doufáme, že to tak je. Pro naše cedéčka to určitě platí. Jinak by

nezněla přesvědčivě. Na koncertě se dá zahrát i věc dosud důkladně nezažitá, nenazkoušená, o kterou nás pořadatel požádá, ale i tam to neděláme rádi. Většinou hrajeme skladby, které chceme sami. Zejména u nahrávek je to jednoznačné, protože jde vysloveně o osobní výpověď.

Hodně se věnujete české kvartetní klasice, už ji máte téměř zmapovanou...

...ale ne, třeba hodně z Dvořáka nám ještě zůstává!

Co plánujete dál?

Příští nahrávka nebude z české hudby, zhruba za rok nám má vyjít v Supraphonu Šostakovič. České skladatele teď budeme hrát na koncertech, např. nově připravujeme Dvořákův kvartet d moll opus 34, který jsme ještě v repertoáru neměli. Nemáme toho ještě spoustu. Takže se „zmapováním“ české hudby to platí snad, jen pokud jde o stěžejní díla. Pustíme se také do kvartetu č. 3 Bohuslava Martinů, toho jsme ještě jako kvarteto nehráli. Brzy uvedeme s orchestrem jeho Koncert pro orchestr a kvarteto.

V poslední době vydáváte snad každý rok jednu desku.

Až tak pravidelně to zas nemáme. Schuberta jsme nahráli v roce 2013, Smetana měl sice vzniknout dřív, ale z časových důvodů ho vydáváme až teď a Šostakovičovy kvartety vyjdou přibližně v září 2016. Dosud jsme je neměli nahrané, a přitom je pro nás jedním ze zásadních autorů. Těšíme se na něj. I tato deska bude výsledkem určitého procesu zrání, které probíhá na koncertech. Jde o silná a krásná díla – kvartety č. 8 a 10 a klavírní kvintet, který nahrajeme s Denisem Kožuchinem.

Většinou volíte emocionálně silné skladby, ty vás zřejmě oslovují nejvíce. Jak vaše rozhodování probíhá?

Repertoár vybíráme dva roky dopředu; je to tak, že každý z nás má určité přání, co by si rád zahrál. Volba skladeb vychází z našeho přirozeného výběru. Nechceme hrát něco, co nám není vlastní. Kvartetního repertoáru je hodně, snad ani neexistuje významný skladatel, který by nenapsal smyčcový kvartet. Většina přitom obsahuje silnou emocionální výpověď autora... Říká se, že kvartet je nejtěžší forma komponování, možná právě proto je autoři spojili s nějakou osobní, intimní výpovědí. Tím pádem i my volíme kvalitní, a ve většině případů také velmi emocionální díla.

Platí to i o Smetanovi, který má tak silný, intenzivní a hloubavý konec, že po něm jen těžko přidáme nějaký lehkonožý valčík.

Vracíme se tím k vaší smetanovské nahrávce. Co pro vás znamená?

Máme ke Smetanovi velký respekt. Snažili jsme se vyjádřit, co do svých skladeb vnesl především citově a co by možná sám od nás rád slyšel...

Agáta Pilátová

Veronika Jarůšková

Marek Zwiebel

Pavel Nikl

Peter Jarůšek

JOSEF ŠPAČEK MOJE ŠŤASTNÁ HUDEBNÍ IDENTITA

SU 4182-2

Supraphonline

VIDEO

Foto © Radovan Šubín, 2015

Jaká byla geneze tohoto nahrávacího projektu?

Dá se říci, že to byla kombinace mnoha věcí a okolností. Vzhledem k tomu, že se jedná o živé nahrávky, bylo důležité sladit dramaturgie hned několika subjektů. Šlo o abonentní koncerty České filharmonie a u Dvořákova koncertu to bylo navíc v rámci zahajovacího koncertu festivalu Dvořákova Praha. A když jsme věděli, že budeme nahrávat Dvořáka, shodli jsme se na tom, že by bylo dobré a zajímavé připojit

k tomu ještě Suka a Janáčka, a tím pádem bylo jasné, jak bude vypadat mé druhé album u Supraphonu.

Všechna tři díla byla natočena živě. Co pro Vás tento fakt znamenal?

Vnímal jsem to tak, že budu muset věnovat mnohem větší čas přípravě, než bych to dělal u studiového nahrávání. Snažil jsem se tedy

► být v přípravě důslednější než obvykle. Když došlo na samotné nahrávání a koncerty, přistupoval jsem k těm večerům, stejně jako k jiným koncertům. Neměl jsem pocit větší trémy nebo stresu, nepremýšlel jsem nad tím, zda na to mám jeden nebo dva pokusy.

Co pro Vás znamenalo natáčet toto CD právě s Českou filharmonií a jejím šéfdirigentem Jiřím Bělohlávkem?

Bylo to skvělé natáčení s doslova domovským orchestrem. Bylo úžasné natáčet s lidmi, které dobře znáte, denně je vídáte a víte, že oni tam jsou v tu chvíli pro vás. V tom to bylo pro mě výjimečné. Navíc to bylo se šéfdirigentem Jiřím Bělohlávkem, se kterým jsem spolupracoval už mnohokrát, takže to bylo opravdu hodně příjemné.

Dvořákův Houslový koncert a moll patří ke skladbám, které byly natočeny už mnohokrát. Můžete o některé z těch nahrávek mluvit jako o vzorové?

Existuje opravdu mnoho skvělých nahrávek, a pokud bych měl mluvit o nějakém vzoru nebo vzorové nahrávce, tak bych zmínil nahrávku Josefa Suka s Českou filharmonií. On byl nejen jedním z nejvýznamnějších představitelů české houslové hry, ale také rodinný příslušník Dvořákova pokolení. I přesto, že v dnešní době vychází vlastně docela hodně dvořákovských nahrávek, jako např. projekty Anne-Sophie Mutter nebo Franka Petera Zimmermanna, tak mám pocit, že i když je to skvělé dílo, ve světě je trochu podhodnoceno a nemůže se četností provedení vyrovnat třeba koncertům, jakými jsou díla Brahmsa, Beethovena nebo Čajkovského. A myslím si, že je to škoda.

Myslel jste při natáčení těchto skladeb na snahu odlišit se od jiných houslistů?

Když sólista přemýšlí nad tím, jak by se měl odlišit od ostatních, ztrácí to podle mě určitou spontánnost, je důležité najít tu správnou míru rovnováhy. Já věřím tomu, že v té nahrávce bude slyšet jakýsi můj podpis, protože hraju určitým způsobem a chtěl bych, aby z toho ten způsob byl rozpoznatelný. Nesnažil jsem se o to, aby to byla ta nejzapamatovatelnější nahrávka na světě. Chtěl jsem, aby to znělo tak, že jsem to já, ale přiznávám, že jsem tou nahrávkou chtěl také uctít naši hudební tradici.

Všechna tři koncertantní díla, která jste natočil, patří bezpochyby ke klenotům české hudby. Dá se slovy popsat Váš vztah k české hudbě?

Myslím si, že je to něco naprosto přirozeného a mám pocit, že je to

stejně pro všechny české muzikanty. Už od narození žijeme a vyrůstáme v české kultuře a v ní se také vyvíjíme. Právě autory jakými jsou Dvořák, Suk a Janáček slýcháváme v podstatě dennodenně.

Dodala Vám studia ve Spojených státech amerických jakýsi nadhled na provozování české hudby?

Americké školení je zajímavé v tom, že tamní vzdělávací systém podporuje toho daného jedince, což znamená, že oni podporovali to, že jsem z Čech, české muzikantství, podporovali rozvoj mé české identity. Když bych to měl srovnat s českým hudebním školstvím, tak zde je dána jasná metodika, kterou musíte zvládnout. Ve Spojených státech vás učí to, že vy jste tím středem a měl byste se naučit využívat své kvality na maximum. Pro mě bylo velké plus právě to, že jsem byl z Čech, že jsem byl jiný než ostatní.

Na obalu nového CD najdeme informaci i o nástroji, na který v současné době hrajete. Můžete nám je více představit?

Fakt, že je to na kompaktním disku napsané, mně udělal velkou radost. Nejen, že se posluchači dozví, na jaký nástroj hraji, ale také si rozšíří povědomí o celém houslařském odvětví, které je v současné době ve velmi zajímavém rozkvětu. Je to francouzský nástroj z roku 1855, jehož autorem je Jean Baptiste Vuillaume a jedná se o model Guarneri.

Na jaké koncertní úkoly se právě teď chystáte a na které se nejvíce těšíte?

Těším se na koncerty ve Zlíně a na festival Smetanova Litomyšl. Chystám se znovu na provedení Sukovy Fantazie v Essenu s Tomášem Netopilem a v Bratislavě se Slovenskou filharmonií. V následující sezóně mě také čeká studium Houslového koncertu Philipa Glassa v Šanghaji. A opravdu velmi se těším na provedení Beethovenova koncertu v Bolívii, kde žije velká část rodiny mé manželky.

Album s hudbou Dvořáka, Suka a Janáčka už spatřilo světlo světa. Můžete prozradit, jaké další nahrávací projekty nosíte v hlavě?

Ještě předtím než tento projekt vznikl, jsme promýšleli různé možnosti a varianty další supraphonské nahrávky. Vyslovili jsme například myšlenku realizace mozartovských houslových koncertů nebo jsme mluvili o repertoáru pro housle a klavír. Co ale bude další projekt, tak to je teď opravdu ve hvězdách.

Marek Šulc

Bylo to skvělé natáčení s doslova domovským orchestrem. Bylo úžasné natáčet s lidmi, které dobře znáte, denně je vídáte a víte, že oni tam jsou v tu chvíli pro vás.

HŘÍCHY DAGMAR PECKOVÉ

Dagmar Pecková umí hříšnice dokonale. V březnu jí vyšlo ojedinělé album nazvané právě Hříšnice. Pecková na něm září v rolích dávných žen, které byly z nejrůznějších důvodů dohnány k hříchům, a každá se s nimi vyrovnávala po svém. Známa mezzosopranistka jde doslova na dřeň jejich pocitům, prožitkům a duševním zákoutím. Občas jí v tom pomůžou pěvečtí kolegové Peter Mikuláš a Ivana Veberová a ve všech skladbách pak Slovenská filharmonie s dirigentem Aleksandrem Markovičem. Výsledkem je album, jaké tu ještě nebylo. Což ale právě u Dagmar Peckové nepřekvapí. Tahle diva často přichází s projekty, které nečekáme, ale naprosto nás pohltní. Stejně je to i s Hříšnicemi.

SU 4181-2

Supraphonline

VIDEO

► **Prohlásila jste, že drtivá většina mezzosopránových rolí jsou právě hříšnice! Opravdu to tak je?**

Opravdu, i když vlastně neví, proč. Možná je to barvou hlasu. Je pravda, že existuje i několik podobně dramatických sopránových rolí, ale u mezzosopránu je to příznačnější. Přece jenom má větší možnosti temného vyjádření duševních stavů, vykreslení různých zákoutí lidského vnímání. Mezzosoprán je tak pro role hříšnic a dramatické postavy vůbec přímo předurčen. Když se na to podíváme, jedna mezzosopránová postava vedle druhé takové opravdu jsou. Tedy buďto svůdnice nebo vražednice. A tak jsem se do tohoto projektu vrhla po hlavě.

A s radostí, byť jde většinou o skutečné lidské tragédie...

Ano, s radostí. Baví mě si tyhle příběhy číst, baví mě poznávat nové věci. Antika a Bible jsou toho plné. Spousta muziky se zabývá právě touhle dobou. Tak jsem začala hledat, bádát a vymýšlet – a přišla jsem právě na takovouhle „hříšnou“ dramaturgii desky.

Ať chceme nebo ne, hříšnice nás přitahují. Ty povahy, které se nikomu a ničemu nepodvolí. Je v tom cosi vzrušujícího. Podobě vzrušující je vaše deska...

Doufám. Jenom jedna z těch mých albových hříšnic se od všech těch ostatních trochu liší. Je to, řekla bych, taková „sopránová pozitivní“ role. Jde o Marii Magdalenu, napravenou hříšnici. Jako jediná z celého cédéčka vidí východisko v odpuštění, ve křtu a pokračování jakési započaté cesty dál. Všechny ostatní jsou hříšné, vlné, lascivní, vražedkyně manželů nebo dětí. Tam je to drama. Ty jsou potrestány. Jediná, která nedojde potrestání, je Médea.

Asi máte tyhle dramatické role plné emocí ráda!

Ano. Ne každý tohle dostal do vínku. Je to nejenom hlasem, který mi byl dán, ale celou mou bytostí. Nutí mě to zamýšlet se nad těmi postavami, jít za nimi až do morku kostí, sáhnout si až na dno vlastní duše. Ty figury v sobě probudit tak, abych je mohla předávat dál.

Nacházela jste v jednotlivých postavách i něco ze sebe?

No... nikdy jsem to nedotáhla tak daleko, že bych zabila svého manžela sekerou v koupelně nebo že bych v zápalu emocí zabila vlastní děti. I když někdy bych se tomu nedivila! (smích) Ale když si vezmete antickou dobu, všechny ty velké tragédie Sofokla a Euripida, a velké biblické příběhy, a jedna ku jedné je převedete do dneška, tak to tam všechno je! Žijeme v moderní době, máme všechno, na

co si vzpomeneme a mělo by nám být dobře. Přesto lidé často nevidí jiné východisko, než sebevraždu nebo vraždu. Nebo týrání či zneužívání dětí. Z historie jsme se vůbec nepoučili. A vlastně nás to ani moc nezajímá. Když se dneska někoho zeptáte, kdo to byly Klytáiméstra nebo Élektra, kdo to ví?

Takže se vaše album Hříšnice dá tak trochu chápat i jako osvěta?

Tak trochu ano. Chci posluchačům říct, že se člověk může přes duši, a třeba přes odpuštění, posunout dál. Já sama jsem na jevišti čtyřiatřicet let. Za tu dobu jsem si prošla leccíms, byla jsem ve stresu, dostávala jsem se do situací, kdy jsem si myslela, že už to dál nejde. Nebo že prostě už dál nechci. Ale najednou jsem potkala člověka, který mi ohromně pomohl. Pomohl mi očistit si duši od všech těch nánosů, o kterých jsem mluvila. Album – a následné koncerty – jsou koncipovány do podoby hříchu, odpuštění a žití pro dobro. Chtěla jsem tím lidem ukázat, že zdánlivě bezvýchodná situace nemusí být bezvýchodná. Že ze spousty těžkých životních situací se přes pozitivní myšlení, odpouštění a vyčištění duše dá dostat.

Tím člověkem, kterého jste zmínila, myslíte profesora Williama Diddena?

Ano. Pan profesor mě potkal právě v takové zdánlivě bezvýchodné situaci, kdy jsem chtěla přestat zpívat. Byla jsem natolik vyčerpaná a poznamenaná zdejší kulturní obcí, že jsem se v těchto sférách už dál nechtěla pohybovat. Měla jsem pocit, že už nemám co předat a ani už nechci nic předávat. Už to prostě nešlo dál. A pan profesor mi řekl: ještě než s tím praštíte, zkusíme něco udělat. Očistil mi duši. Dal mi různou literaturu, osvětlil mi víru v sebe a v Boha. A naučil mě dotknout se přes meditaci vlastní duše. To, co ve mně bylo hluboko zakopáno, tedy vášně k muzice a touhu předávat její sdělení posluchačům, ze mě zase dostal ven. Pochopila jsem, že když je člověk na dně, nemusí ještě být všemu konec. Právě on byl jedním z těch, díky kterým mohl vzniknout i projekt Hříšnice.

Určitě bylo zajímavé sledovat, jak se různí skladatelé s těmi dramatickými a tragickými příběhy vypořádali...

To tedy jo. Zajímalo mě, jakými způsoby ty složité a osudové pochody odehrávající se v hlavách jednotlivých postav zpracovali. Nejvíce mě samozřejmě zajímal Strauss. V Salome a v Élektře, v jeho prvních dvou operách, se tyhle věci objevují zřetelněji, než v jeho pozdních operních opusech. Salome a Élektra jsou antické, biblické

► hrdinky, tam je tedy zpracování jejich psychična nabíledni a Strauss se s tím popasoval nádherně. Vidíte to třeba i v barvení orchestru. Doslova cítíte, jak se Klytáiméstra trápí. Jak ji to všechno ždíme, jak jí to rozdrťá duši a celé nitro, jak nevidí východisko. Má pocit, že když denně někoho nezabije, minimálně nějaké zvíře, nedojde klidu. A ve finále skutečně její duše klid nenajde. I proto, že se snaží smýt krev krví. Na druhé straně ale její hříchy mají své důvody. A podobně zajímavé, dramatické a náročné na umělecké uchopení jsou i ostatní postavy. Každá mince má vždycky dvě strany. Ohromně mě bavilo všechny tyhle záležitosti objevovat. Pronikat do nich. Dát je pak do hlasu a nějakým způsobem vyjádřit. I když jsem k tomu neměla ani masku, ani kostým, ani jeviště.

Jaká byla nahrávací spolupráce se Slovenskou filharmonií?

Naprosto perfektní. Slovenskou filharmonií jsem znala z doby, kdy jsem s ní vystupovala v Bratislavě při otevření zrekonstruované Reduty. Přišla jsem na zkoušku a byla to úplně jiná zkušenost, než

jsem měla tehdy v Praze. Na Slovensku mě měli rádi a k tomu se předvedli jako prvotřídní muzikanti. Hráli nádherně a současně pokorně k prováděným skladbám. Byl to pro mě velký zážitek. No, a když přišla myšlenka na tuhle desku, oslovila jsem Slovenskou filharmonii. Po určitých peripetiích s dirigentkou, která to nakonec vzdala, se k věci dostal Aleksandar Markovič. Musím říct, že jsem byla tímhle dirigentem doslova nadšená! Znal literaturu a byl připraven na pět set procent. A ohromně tu muziku cítil.

Takže nepřekvapí, že na desce jsou i dvě čisté orchestrálky!

Je tam Bacchanale ze Samsona a Dalily od Camilla Saint-Saënsa a Tanec sedmi závojų z opery Salome Richarda Straussa. Slovenská filharmonie to samozřejmě hraje úžasně. Jsou to ty chvíle na desce, kdy už není potřeba slov – a jenom se před vámi valí ta obrovská muzika. Vy pak jenom slyšíte to tělesno, ten chtíč, ty orgie... Jsou to dva body, které album posunují ještě kamsi dál.

Tomáš Pilát

*Chci posluchačům říct,
že se člověk může přes
duši, a třeba přes
odpuštění, posunout dál.*

SERGEY TANEYEV
THE COMPLETE QUINTETS
MARTINŮ QUARTET
Olga Vinokur piano Jitka Hosprová viola Jiří Barta cello

SU 4176-2

Supraphonline

VIDEO

KVARTETO MARTINŮ OBČAS POTŘEBUJEME PRŮVAN

Foto © Gabriela Krbcová, 2015

Pulty prodejen obohatila další hudební lahůdka: nahrávka kvintetů Sergeje Tanějeva. Úžasná muzika, která objevuje jednoho z nejzajímavějších ruských skladatelů (ale také klavíristů a pedagogů). Se svými skvělými hosty (violoncellistou Jiřím Bártou, klavíristkou Olgou Vinokur a violistkou Jitkou Hosprovou) je nahrálo Kvarteto Martinů. To je zase jeden z nejzajímavějších českých komorních souborů. Dvojalbum tak slibuje jedinečný zážitek. O nahrávce i samotném Tanějevovi si povídám se dvěma členy kvarteta – violoncellistkou Jitkou Vlašánkovou a violistou Zbyňkem Padóurkem.

Tanějev byl dlouho znám pouze v zasvěcených kruzích, veřejnost o něm prakticky nevěděla. Jak se to mohlo stát?

J. V.: O tom stále přemýšlím. Tenhle osud potkal i další zajímavé skladatele. My to dnes těžko chápeme, protože už máme odstup a víme, že to byl skvělý skladatel. Tehdy ale působily jiné okolnosti, žil se každodenní, obyčejný život. To, že byl Tanějev v jistém smyslu vyřazen ze skladatelského nebe, mohlo způsobit cokoliv. Například jeho život neprovázely žádné aféry, které přeci jen člověka ztraktivňují. Byl celoživotní abstinents, nikdy se neoženil, a když se do něj zamilovala manželka Lva Nikolaeviče Tolstého, ani si toho nevšiml. Navíc byl velice intelektuálně vybavený, zaměřený na západní Evropu. Neměl zájem vytvářet onu takzvanou ruskou národní hudbu, tak jako Mocná hrstka. Byl prostě podivín. A jeho fantastická kompoziční technika mohla být pro mnoho lidí složitá a v hudební obci vzbuzovat ostych a úctu vedoucí v důsledku k nedostatečnému ocenění. Tanějev vycházel ze studia německé hudby a Johanna Sebastiana

Bacha. Byl to velký polyfonik. V jeho díle je obrovská hudební invence a krása.

Takže je asi nutné proniknout do jeho díla hlouběji...

Z. P.: Ano, postupně objevujeme ohromné kvality jeho komorního díla. Nároky na porozumění bych přirovnal ke smyčcovým kvartetům Paula Hindemitha. Jejich struktura je poměrně komplikovaná – stejně jako kvintety Sergeje Tanějeva – zároveň však úžasně krásná. Teprve když hudebník (nebo posluchač) pronikne hlouběji, objeví nesmírně bohatý a lyrický svět těchto skladatelů. Takovéhle objevování potřebuje někoho s velkým nasazením, někoho, kdo podobné poklady chce vykopat.

J. V.: Tanějev se už v osmadvaceti letech stal ředitelem Moskevské konzervatoře. Byl vynikajícím pianistou, Čajkovskému premiéroval jeho klavírní koncerty. A přitom byl ohromně skromný. Určitě si byl vědom svých kvalit, ale nedával je okatě najevo. A dovolil si ostře –

► ovšem zcela věcně – kritizovat své kolegy. Proto si ho Čajkovskij vážil a jako jedinému důvěřoval a vyhledával jeho kritické rady.

Řekli jste, že byl Tanějev komplikovanější než Čajkovskij. V čem?

Z. P.: Tanějev byl fascinován renesanční a bachovskou polyfonií a je nazýván ruským Bachem. Snažil se propojit klasické evropské tendence s romantismem. S nadsázkou se dá říci, že hudba v Rusku začíná až hudbou národní – tedy hudbou takzvané Mocné hrstky. Něco podobného, čím byl pro Evropu Bach, v Rusku chybí. Proto je Tanějev tak kontrapunkticky náročný.

J. V.: On se polyfonii věnoval celý život. Výsledkem dvacetiletého studia přísného kontrapunktu byl obsáhlý dvoudílný traktát. A polyfonii ve své hudbě bohatě využívá. Skvělým příkladem je čtyřstránková devátá variace z jeho cellového kvintetu. Je to vlastně trojitá fuga.

Opravdu je to jeho dílo tak složité? Poslouchá se pěkně.

J. V.: To ráda slyším. Víte, Tanějevova kompoziční technika je hodně odlišná od toho, co jsme doposud znali. Přes Cellový kvintet jsme se dostali k pochopení jeho jazyka, a jak doufám, schopnosti odhalovat jeho krásy. Když jsme studovali ten Violový, už nám to šlo snáz, ale stále to bylo objevování. Jeden kolega říká, že nejlíp se Tanějevovy kompozice poslouchají s partiturou. Jeho hudba je plná krásných, bohatých hlasů.

Z. P.: Ta bohatost hlasů je někdy tak trošku na škodu věci, protože vybrat z toho to nejdůležitější vlastně nejde. Je to těžké. Když zkoušíme nebo koncertujeme, každý si říká: teď jsem tu já, a vy mě poslouvejte. Ale muzikant musí mít na mysli posluchače. Nelze ho zcela zahltnout. Buť krásnými věcmi.

Tanějev ve svých kompozicích taky často střídá nálady. Je to pro muzikanta těžké?

Z. P.: Možná ne pro jednoho, ale pro kvarteto určitě ano. Každý může tu hudbu vnímat jinak, někdo ji cítí víc filosoficky, jiný chce přidat espritu, ale na dramatické nebo filosofické poloze se musíme shodnout.

J. V.: Je to globální problém. Osobně mi to střídání nálad problémy nedělá. Asi ani ostatním, my jsme vlastně tak trochu herci. Je ale pravda, že názor na to, zda má zrovna hudba „plakat“ nebo se „smát“ musíme v kvartetu nebo jiném komorním tělese sjednotit. A střídání nálad, velké kontrasty, různobarevnost činí Tanějevovu hudbu tak přitažlivou.

Jak jste se k Tanějevovi vůbec dostali?

J. V.: V cizině existuje obdivuhodná obec amatérských hudebníků, někteří hrají na opravdu vysoké úrovni. Zejména však mají veliké znalosti a chtějí stále poznávat něco nového. Je to něco, co se u nás nevidí. No a někteří muzikanti z této obce jezdí na naše kursy do Jindřichova Hradce. Jeden z účastníků před pár lety přišel s tím, že by si chtěl zahrát Tanějevův Violoncellový kvintet. Řekla jsem tehdy: dobrá, skvělé osvěžení; neznám, ráda poznám. Nacvičili jsme spolu

s dalšími účastníky první větu. Kolega Luboš to slyšel a prohlásil, že to je dobrý „bigbít“. Uvědomila jsem si, že je to skutečně dobrá hudba. Pomalinku jsme začali přemýšlet o tom, že Tanějeva nastudujeme s nějakým hostem i v našem kvartetu. Violoncellových kvintetů je málo, tak bychom si rozšířili „obzory“. Ke spolupráci jsme vyzvali Jirku Bártu. Kvintet jsme provedli na několika koncertech – a Tanějev nás začal zajímat.

Z. P.: Pak jsme dostali z Anglie nabídku zahrát Klavírní kvintet. A co dál? Přišel Violový kvintet a smyčcová tria. Ke kvartetům jsme se zatím nedostali.

Jak jste přišli k muzikantům, kteří s vámi Tanějeva hrají?

J. V.: Jirku Bártu jsme, jak jsme řekli, oslovili sami – a on byl pro. Co se týče Klavírního kvintetu, bylo to trochu jinak. Máme skvělého přítele, Thomase D'Andreu, profesora filosofie na universitě v Cambridge. Má neuvěřitelnou sbírku cédéček klasické hudby, kvůli níž se musel přestěhovat do většího domu. Vyzval nás, abychom v Cambridge zahráli Tanějeva. Že prý zná skvělou klavíristku z New Yorku, Olgu Vinokur. A taky to klaplo. Skvělou volbou byla i violistka Jitka Hosprová. Dodala té hudbě neuvěřitelnou šťavu, pohled zase z jiné strany.

Z. P.: Odehráli jsme koncerty a začali jsme přemýšlet, s kým ty kvintety natočit. To je důležitá věc – ten pátý člen přinese do souboru něco navíc, něco, čím hudební výraz kvarteta obohatí. Cellový kvintet je hodně dramatický a Jirka je „živý“. Kvarteto může být ve svém projevu i usedlejší, jsme na sebe zvyklí, a když přijde někdo pátý, dodá tomu potřebný vzruch a „průvan“. Olga zase přinesla tak trochu ruský způsob hry, virtuózní a expresivní. A tlačila nás do řádu.

J. V.: Thomas nám radil, že k natočení Violového kvintetu si máme přizvat českého interpreta. Že to bude vzhledem k celkové koncepci CD cennější. Věděli jsme, že Jitka do kvarteta přinese něco, co nám chybí. A skutečně přinesla. Obohatili jsme se navzájem. I ona Tanějeva objevovala.

Z. P.: A objevoval ho i hudební režisér Milan Puklický, se kterým jsme nahrávali. Odvedl skvělou práci. A vynikající byli i zvukoví mistři, pánové Soukeník a Roubal. I oni té muzice propadli. Hudbě opravdu rozumí a vzájemně si věříme. Byli nám skvělými pomocníky.

Takže jste šli nahrávat ve chvíli, kdy už jste měli jednotlivé kompozice zažité z pódia, je to tak?

J. V.: Ano, a ty koncerty už se konaly s myšlenkou na natáčení. Po nějakém čase jsme tedy pokračovali v nahrávacím studiu. Někdy to bylo i docela dramatické. Začínali jsme s Klavírním kvintetem. Zahráli jsme ho v Rudolfinu a pak v Londýně. Ihned po návratu z Londýna jsme měli objednané studio a techniku. Ale málem jsme se na to natáčení nedostali. V Londýně byla vichřice a naše letadlo bylo možná poslední, které to ráno ještě odletělo. Na večer jsme přitom měli objednaný sál Martinů na HAMU, jiný termín nebyl. Navíc Olga Vinokur měla na další dny už koupené letenky do New Yorku. No ale nakonec se všechno stihlo.

Kvarteto Martinů si asi obecně na nedostatek práce nemůže stěžovat!

J. V.: To ne, myslím, že se nám v zásadě všechno daří. Koncertujeme hodně v cizině, ale i na domácích pódích. Nahráváme pro rozhlas, natáčíme kompaktní disky. V této sezóně nás čeká například vystupování v Londýně nebo Americe. Těší nás, že budeme hrát i v Portlandu, kde žije jeden z nejvýznamnějších soudobých českých skladatelů Tomáš Svoboda. Nedávno jsme mu dotočili 12. smyčcový kvartet a v Portlandu odehrajeme dva koncerty na jeho počest.

Tomáš Pilát

Foto © Benno-Hunziker, 2015

CZECH ENSEMBLE BAROQUE OBJEVUJE TVORBU F. X. RICHTERA

O novém albu si povídáme se zakladatelem a šéfdirigentem Czech Ensemble Baroque Romanem Válkem.

Nové CD, které jste natočili pro Supraphon je věnováno jedinému skladateli, a to Franzu Xaveru Richterovi. Můžete nám ho trochu představit?

F. X. Richter patří do té kategorie skladatelů, o kterých můžeme mluvit jako o autorech známých a neznámých zároveň. Bylo zvykem a velkým úspěchem pro českou hudbu, že se čeští skladatelé uplatňovali ve velkých hudebních centrech, jakými byl Řím, Miláno, Berlín, Vídeň. Byl to vlastně takový trend, že pokud chtěli být úspěšnými a známými skladateli, museli se umět prosadit v Evropě. A můžeme říct, že něco podobného platí pro umělce i dnes.

Právě to byl i případ Richtera, který pocházel z Moravy a působil v kapele Ignaze Holzbauera na zámku Holešov. Po čase odešel za dalším hudebním vzděláním do Vídně, kde byl inspirován zejména dílem J. J. Fuxe. Jeho další hudební kroky směřovaly do Německa, nejprve do Stuttgartské zámecké kapely, poté do klášterů Schlitz a Ettal, kde získal obrovskou praxi v oblasti chrámové hudby. Nejznámějším, avšak pro něho samého nejdůležitějším bylo 22 leté působení v Mannheimu, kde složil většinu svých symfonických děl. Jeho posledním, dlouhodobým a patrně i vysněným působištěm byl Štrasburk, kde působil ve funkci domkapellmeistara štrasburské katedrály, která ve své době patřila k největším v celé Evropě a disponovala třetím největším hudebním tělesem ve Francii.

Jak již bylo řečeno, kromě skladeb symfonických, byl Richter autorem celé řady skladeb sakrálních. Pro některé muzikology je toto překvapivá informace, ale když se člověk podívá na Richterovu tvorbu pragmaticky, zjistí, že církevní prostředí ho ovlivňovalo opravdu

celý život a kvantitou dílo chrámové převládá nad desítkami všeobecně známých vynikajících symfonií.

Na albu jsou skladby, které můžeme označit slovem smuteční. Co Vás vedlo právě k tomuto výběru?

Z části jsme se řídili situací na trhu. Je důležité říci, a je to paradox pro české interprety, že největším a nejvýznamnějším interpretem skladeb F. X. Richtera je finský ansámbl Helsinki Baroque Orchestra, který ve skvělé kvalitě natočil jeho symfonickou tvorbu. My jsme se tedy zaměřili na tvorbu duchovní a chtěli jsme, aby díla, která vybereme, měla také svou zajímavou historii. Requiem Es dur můžeme opravdu takto označit. V této skladbě najdeme určité romantické rysy, podobné Mozartovu dílu. Richter psal toto dílo více méně pro sebe a dával mu velkou důležitost. Onen romantický nádech dává skladbě skutečnost, že mistr údajně nad korekturou Requiem skonal...

Je důležité říci, že na první dojem nemusí toto dílo působit posluchačsky prvoplánově atraktivně, a to z toho

SU 4177-2

► důvodu, že to byla hudba určená ke smutečnímu obřadu, to znamená, že nebyla určena k provedení v jednom kuse a možná ani Richter neměl představu, že by někdy Requiem zaznělo koncertně. To samé ale můžeme říci například i o Mozartovu Requiem nebo o i jiném díle z předromantické éry. K instrumentální hudbě, která je na disku zastoupena, bych chtěl dodat, že jsem hledal skladbu, kterou můžeme zařadit k Richterovým kompozicím, které označoval jako chrámové symfonie. V této symfonii se objevuje velká fuga, odpovídající stylu Händela nebo Bacha. Důležité pro mě bylo najít symfonii, která by měla i tonální vztah k Requiem, což jsou v tomto případě tóniny Es dur-g moll. Es dur byla ve své době tóninou závažnosti až zádumčivosti.

Je Richterova tvorba v něčem výjimečná ve srovnání se skladateli stejného období?

Není bez zajímavosti, že v ansámblech, které se zabírají tzv. poučenou interpretací, se věnuje málo pozornosti přechodovému období mezi vrcholným barokem a raným klasicismem. Je to vlastně období závěru 18. století a v této době skladatelé šli dvěma různými cestami. Skladatelé typu C. P. E. Bacha se pokoušeli obohacovat vrcholné baroko o nové druhy ozdob, o složitější rétorické figury a o další prvky. Nebo šli novou cestou, snahou vše zjednodušit. Řekl bych, že Richter patřil k té první skupině. Ve svém díle se snažil o syntézu barokního stylu, a to zejména polyfonie, a často za to byl také kritizován mladšími skladateli své doby. Nejvíce kritizovány byly jeho fugy, v Requiem jich najdeme dokonce osm, což je opravdu velmi náročné pro interpretaci.

Vaše nové CD bylo celé natočeno ve Znojmě. Podle čeho jste vybrali toto místo?

Ve Znojmě jsme už dvanáct let rezidenčním ansámblem místního letního festivalu, kde produkujeme opery i chrámovou hudbu. Prostory kostela sv. Michala jsem si oblíbil už před několika lety, když jsem natáčel pro Český rozhlas Lullyho Te Deum. Jsem rád, když je možnost natáčet chrámová díla v sakrálních prostorech.

Můžeme očekávat živé provedení Richterovy smuteční hudby i v rámci vašich koncertů?

Většina koncertních provedení Richterova Requiem proběhla především před samotným nahráváním pro dobré zažití celého díla. Dílo mělo premiéru v rámci festivalu Musica Holešov a reprízy zazněly v našem koncertním cyklu v Brně, a na festivalu v Třebíči. Mým cílem

ale je provést toto dílo přímo ve štrasburské katedrále, pro kterou své Requiem Richter napsal. Věřím tomu, že díky této nahrávce by se mohlo Richterovo jméno dostat do většího koncertního povědomí i v zemích jako je Francie a Německo.

Czech Ensemble Baroque je už několik let spojen se zajímavým cyklem s názvem Bacha na Mozarta v Brně. Budete v něm i nadále pokračovat?

Ano, tento cyklus je doslova naším stěžejním projektem. Je to celoroční cyklus, ve kterém jednou měsíčně provádíme nějaké zajímavé dílo. Máme řadu výjimečných koncertů, v jednom z nich bychom měli přivítat špičkového houslistu Johna Hollowaye, chystáme se na nastudování Telemannova oratoria Daniel v jámě lvové. Těšíme se na recitál Adama Plachetky s podtitulem Mozart a Salieri. Plánujeme i provedení Bachovy Mše h moll. Pravidelně také pořádáme Letní školu barokní hudby na zámku v Holešově.

Album s názvem Requiem už spatřilo světlo světa. Jaký další nahrávací projekt nosíte ve své hlavě?

V našem zájmu je věnovat se i nadále objevování tvorby F. X. Richtera s tím, že v následujícím projektu bychom rádi nahráli například jeho Missu Solemnis nebo Magnificat tedy naopak hudbu velmi slavnostní a lesklou...

Marek Šulc

Foto © Lukáš Kadeřábek, 2015

Foto © archiv CEB

Jiří Antonín Benda své nejlepší roky strávil v berlínské dvorní kapele krále Fridricha II. a na pozici dvorního kapelníka v Gotě. A přece byla jeho tvorba pevnou součástí pražské hudební krajiny osmnáctého století. Byly zde uváděny jeho singspiely, hojně byly nakupovány tisky s Bendovými skladbami. Benda proslul především na poli melodramu a singspielu; jejich zcela nová a překvapivá působivost okouzila i mladého Mozarta. Na Bendovu klavírní tvorbu měl největší vliv jeho berlínský kolega Carl Philipp Emanuel Bach. První z šesti svazků Bendovy „Sbírky různých klavírních a zpěvních skladeb pro zkušené a nezkušené hráče“ vyšel roku 1780. Kromě sonát a sonatin pro klavír obsahovaly árie z chrámových děl, sonáty pro více nástrojů a písně. Sbírka měla zcela ojedinělý úspěch a v počtu odběratelů jednoznačně předstihla podobně koncipovanou sbírku sonát C. Ph. E. Bacha, jež začala vycházet jen o rok dříve. Bendova hudba je okouzující – ve své prostotě, strhující výrazovosti, galantnosti a vtipu.

Interpretky nové nahrávky – cembalistka Edita Keglerová, sopranistka Ivana Bilej Brouková a houslistka Helena Zemanová si Bendův hudební svět zamilovaly a se vši svou bohatou interpretační zkušeností se jim daří dokázat, že je to kouzlo nakažlivé.

U příležitosti vydání nového alba jsme se Edity Keglerové zeptali:

Čím je pro Vás Bendova hudba, kterou jste nyní nahrála pro album vydávané Supraphonem?

Bendova hudba, to je radost! Je to hudba nesmírně barevná, plná citových zvratů (podle Empfindsamkeit, citového slohu) a je plná vtipu. Jiří Antonín Benda byl člověk s velkým smyslem pro humor a tím je mi jeho osobnost a tvorba velice blízká. Je to také dvanáct let mého života. Díky Jiřího Antonína Bendy jsem se začala detailně zabývat už při doktorském studiu na AMU, a to konkrétně jeho koncertantní tvorbu.

Co vás při nahrávání CD překvapilo?

Velmi pozitivní bylo složení týmu, který se na vzniku nahrávky podílel. Jak kolegové interpreti, tak všichni ostatní. Byli jsme takzvaně naladěni na stejnou vlnu a panovala mezi námi naprostá pohoda, klid a dobrá nálada. Natáčení probíhalo na zámku v Jičíně. Prostor Porotního sálu má naprosto skvělou inspirativní akustiku, která ještě pomohla podtrhnout naše výkony. Jiří Antonín Benda v Jičíně jeden čas dokonce studoval a tak jsme měli pocit, jakoby jeho duch byl

s námi přítomen (smích). Velmi mě také bavila badatelská práce spojená s hledáním notových materiálů. Asi nejtěžší bylo tento projekt ukončit. Byl rozpracován už v roce 2012 a od té doby, jsme byly s kolegyní Broukovou nuceny různými okolnostmi koncepci nahrávky a projektu několikrát přepracovat, ale výsledek se nakonec dostavil. Jsem ráda, že jsme vytrvaly.

Jaké máte aktuální koncertní plány?

S kolegyní Bilej Broukovou budeme mít koncert v Regensburgu právě s tímto bendovským programem. S kolegyní flétnistkou Julií Branou připravujeme komorní koncerty k výročí J. S. Bacha. Se soubory Hypochondria, Pražským barokním souborem a Barocco Sempre Giovane vystoupím jako sólistka při uvedením cembalových koncertů Jiřího Antonína Bendy. Jde o koncerty k jeho letošnímu výročí z cyklu staré hudby – jeden se uskuteční v kostele sv. Šimona a Judy (FOK) a druhý koncert bude pořádán Klubem přátel Pražského jara v kostele sv. Vavřince. V prosinci mě čeká turné po Japonsku s Pražským barokním souborem.

Vladan Drvota

Koncert pořádá rádio
Classic Praha a Pavel Šporcl
během koncertu převezme
Platinovou desku Supraphonu
za album Gipsy Fire!

Supraphononline

VIDEO

classic
praha

PAVEL ŠPORCL classic in fire

V sobotu 13. června 2015 se ve Dvořákově síni pražského Rudolfinu uskuteční mimořádný koncert houslového virtuóza Pavla Šporcla a jeho cikánské cimbálové kapely Gipsy Way s názvem Classic in Fire.

Těšit se můžete na skladby z posledního CD Pavla Šporcla Gipsy Fire.
Tento projekt je spojením velkého mistrovství, temperamentu a cikánské vroucí krve.
Nenechte si tedy ujít tento mimořádný zážitek!

Vstupenky zakoupíte už nyní v předprodejních pokladnách v Rudolfinu a v síti Ticketportal.

Foto © Lenka Halašová, 2015

REDAKCE: Vladan Drvota, Tomáš Pilát, Agáta Pilátová, Marek Šulc, Matouš Vlčinský / grafická úprava: Luděk Turek

KONTAKT: SUPRAPHON a.s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. [+420] 221 966 604, fax [+420] 221 966 630, e-mail: vladan.dravota@supraphon.cz
www.supraphon.cz • www.supraphon.com • <https://www.facebook.com/SupraphonClassics> • <http://www.youtube.com/supraphon>